

“Vull encomanar als lectors la meva passió per l'edat mitjana”

Romain Sardou (Boulogne-Billancourt, França, 1974) és autor de *thrillers* medievals. Primer va ser *L'heretgia*, i ara *El pelegrí del temps*, totes dues traduïdes per Rosa dels Vents.

—El vostre interès per l'edat mitjana és anterior a la vostra feina de novel·lista?

—Anterior. Vaig començar a interessar-m'hi als dotze o tretze anys, quan vaig descobrir Walter Scott. M'hi vaig apassionar de seguida. I en escriure la primera novel·la, per a la qual em va caldre fer una documentació específica, els fonaments ja els tenia. Volia que la meva passió per aquest període encomanés els meus lectors, per una banda, i que per l'altra els convencés el meu rigor.

—Us interessa alguna edat mitjana determinada?

—Principalment l'alta edat mitjana, del X al XV. Després de l'any 1000, la religió evoluciona, deixa de dependre de la influència grecoromana. Sense aquesta transició no hi hauria renaixement. A vegades són només detalls o casos aïllats: un pensador que escriu un llibre, una escola que en parla, però tot hi és, tots els nostres problemes ja hi són. I això contribueix a fer l'èxit del llibre de l'edat mitjana. A partir dels segles XI, XII i XIII, les qüestions plantejades ja són força contemporànies. No tothom ho sap prou bé, perquè hi ha molts malentesos sobre l'edat mitjana, se n'han fet moltes caricatures.

—Això ho descobreix el lector, però abans cal que s'interessi per l'edat mitjana. Per què s'hi interessa?

—La gent està ara molt preocupada per la religió, en especial des de l'11 de setembre, i vol tornar a les fonts, per saber d'on venim. I és per això que l'edat mitjana apassiona tant.

—No hi ha el perill de reduir tot aquest període a intentar veure-hi els signes de modernitat, quatre coses i prou?

—L'edat mitjana és inesgotable, i a més, des de fa uns cinquanta anys, la ciència històrica que s'ocupa d'aquest període ha evolucionat molt. Ja no és un període negre. Fins i tot Hugo i Scott van participar d'aquesta visió bàrbara. En deixar de llegir només els textos religiosos i analitzar la vida quotidiana, s'han detectat coses molt diferents. I per a un novel·lista és

Romain Sardou, autor de *L'heretgia* i *El pelegrí del temps*, novel·les traduïdes per Rosa dels vents.

un material molt preciós perquè sovint es descobreixen coses noves sobre l'edat mitjana. Les cròniques són primer escrites per religiosos i tenen una dimensió espiritual, però a partir del segle XIV són escrites per soldats o cavallers i ens adonem que tot era més prosaic, sense divisions entre el bé i el mal.

—Els epígrafs d'*El pelegrí del temps* són citacions modernes: Balzac, Einstein, Dostoevski, Bradbury, Borges... Per què?

—La idea del llibre la vaig tenir set anys abans d'escriure'l i tot el que llegia i tenia relació amb la idea, ho anotava. I quan vaig començar a escriure'l i a consultar les notes, vaig trobar les citacions, citacions que em permeten dir coses sense explicar-les a cada capítol.

—I quina era aquesta idea, com la va formular?

—És una doble idea. La primera era construir la història dels templers, però no la fi, sinó l'origen. Trobava aquest inici novel·lesc. Aquell petit grup anava a protegir els pelegrins cap a Terra Santa, i vaig crear-los un objectiu.

—Inventat del tot?

—No ben bé. La segona etapa del llibre va consistir a llegir obres de física astronòmica per inventar un element que se situés fora del temps i de l'espai, però que pogués ser observat en tant que humà. Sabia que la recerca no era ni de poder ni de diners, sinó de coneixement.

—Tot això, dins de les regles clàssiques del thriller, no?

—En efecte. Cal explicar els coses de manera amena.

—Pel que heu dit, heu de tenir molt clar el llibre al cap abans d'escriure'l?

—Sí, del tot. No puc escriure si no sé on vaig.

—Però després deixeu que l'editor us faci observacions sobre l'estil o les parts avorrides i confuses?

—Sí. Jo treballa sempre d'acord amb l'editor. Si els editors no han entès una cosa, la corregeixo fins que el que volia dir s'ha entès bé. És això el que espero del meu editor.

—Recerqueu un estil?

—No en tinc. El meu únic objectiu és ser comprès. No vull que l'estil faci nosa.

Lluís Bonada